

PETER
MAY

OD AUTORA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE Z OSTROVA LEWIS

HADOHLAVEC

ČÍNSKÉ THRILLERY IV

HOST

PROLOG

Ještě před půlhodinou svítilo na jasně modré obloze mrazivé slunce. Zrůžovělé tváře se před okolní teplotou čtyřicet stupňů pod nulou choulily v kapucích, drobné barevné částičky ledu tančily v obláčcích jejich dechu. Obloha potemněla, náhle a nečekaně, a vítr se opřel do dvacetimetrových vrcholů ledových hřebenů vzniklých po střetu ker. Paleta počasí se s nepředvídatelnou polární zimou zúžila. Pohyby přítomných působí naléhavě. Ledová plocha se hemží lidmi obalenými desetakilovými vrstvami zářivě červených ochranných oděvů. Mrtví můžou totiž čekat navěky a živí vědí, že život je krátký.

Kolem ledoborce krouží buřňáci a jejich žalostný křik se nese po větru, který čím dál úporněji doráží na stěny dekontaminačního stanu. Led se pohne a ocelová lana nakládacího ramene bolestivě zaskřípají. Ponorka se mírně nakloní na stranu. S námahou umístěné podpěry v její blízkosti brání plavidlu před pádem nazpět do ledového hrobu. Na měkké vrstvě oranžových korálů obalujících trup se již utvořila ledová krusta.

Ze stanu vyjde pět postav. Postupují pomalu jako astronauti při pohybu po měsíčním povrchu. Jsou těžcí a neohrabaní. Pod

nepropustnou kombinézou s vlastním dýchacím přístrojem se vtěsnali ještě do pevných a odolných termojégrovek. Za průhlednými oblymi štíty proudí přes bledé a úzkostlivé tváře členů týmu filtrovaný vzduch. Každý z nich do projektu vnesl vlastní odbornost: mikrobiologii, virologii, lékařství, lékařskou archeologii, patologii. Téměř dvanáct měsíců plánování se každou chvílí zúročí. Napětí členů týmu je zcela hmatatelné.

„Všichni žijeme v oranžové ponorce, v oranžové ponorce...“ zazní ve vysílačkách falešný zpěv doktora Rubena.

„Sklapni, Philipe!“ ozve se hlas doktorky Catherine Oxleyové. Nese se v něm autorita vedoucí týmu, přiškrcená ovšem okolní tísní. Ptá se sama sebe, proč mají všichni patologové, které kdy poznala, tak dětinský smysl pro humor.

Nade všemi se tyčí Řasovník. Když plavidlo vyzvedli, Catherine hned překvapilo, jak je na první pohled maličké. Netušila, jak na jeho palubě mohlo žít, pracovat — a zemřít — dvaadvacet mužů. Zblízka jí Řasovník připadá obrovský. Raší z ledu jako mršina jakési obrovské velryby s dvaadvaceti Jonáši v břiše.

Vyškrábou se nahoru po lešení vztyčeném posádkou. Z rukávků se jim vynořily ruce v tlustých rukavicích a na každém kroku se jistí. Všechny plochy jsou obalené ledem a zrádně kluzké. Každý pohyb je pečlivý a žalostně pomalý. Vyšplhají k velitelské věži a naskytne se jim pohled na ústí čtyř torpédometů kousek nad přepážkou v přídi lodi. Poklop vedoucí do strojovny je zrezivělý a doposud se ho nikdo nepokusil otevřít. Kovové nášlapné rošty na můstku jsou téměř celé prožrané. Držák určený pro přenosnou anténu, kterou před posledním vyplutím posádka ponorky odmontovala, je zcela zakrytý více než osmdesátiletým nánosem korálů. Hlavní poklop je čerstvě vyčištěný a ošetřený mazivem a nemrznoucí kapalinou — je ovšem stále zavřený.

Catherine pozorně sleduje, jak doktor Ruben a profesor Marlowe strnule poklekají a berou do dlaní ruční kolo, které poklop

zajišťuje. Překvapeně zjišťují, že se otáčí téměř hladce. Posádka ledoborce odvedla skvělou práci. Páčení samotného poklopu je však obtížnější. Doktor Arnold se vmáčkne na můstek mezi ostatní, aby jim pomohl. Catherine se na okamžik podívá bokem a zahlédne trosky projektu rozseté po ledu a členy posádky v červených kombinézách, kteří připomínají krvavé cákance na bílém podkladu. Postávají ve skupinkách a rozhlížejí se. Mnozí z nich jsou teprve děti, dobrovolníci z řad studentů. Získávání dotací byla hotová noční můra. — Catherine se zaklání a dívá se na oblohu, která je už téměř černá. Ví, že mají hodinu, možná méně.

Za posledních dvacet let kariéry lékařské archeoložky vyzvedla mnoho těl z mnoha hrobů. Tentokrát je jí však poprvé úzko z pomyšlení, že tento nezamýšlený hrob záhy skutečně otevrou, a snaží se nepředstavovat si hrůzy, které v jeho tmavých útrobách očekává.

Otočí se nazpět ve chvíli, kdy se poklop konečně otevře. Z otvoru uniknou nahromaděné plyny se zakvíváním, z něhož se jí naježí všechny chloupky na zátylku.

Chvíli všichni jen stojí a zírají do neproniknutelné černě. Potom Catherine rozsvítí baterku a odhalí ve tmě příčky žebříku, který je zavede do ponorky. Na podlaze je voda skoro až po kotníky. Ačkoli trupem Řasovníka nikdy nic neprorazilo slaná voda se za ty roky prožrala skrz nýty a spoje, pomalu natekla dovnitř a narušila jeho ledovou posvátnost. Vzduch je mrazivý a vlhký a Catherine je ráda, že ho nemusí dýchat. Uvědomuje si, že tým jde za ní. Paprsky baterek zachycují vzdušnou vlhkost a vnášejí světlo do desítek let tmy. Catherine míří vpřed do místnosti s bateriemi. Posvítí nahoru na vratidlo a nečinný motor; potom namíří kužel světla dolů a k pravoboku a prohlédne si osobní skříňky členů posádky. Virtuální prohlídku této kanadské ponorky zažila už mnohokrát, ale realita je velice odlišná. Otočí se a ví, že se blíží ke společenské místnosti. Neovládne se

a tiše vykřikne. Od stolu na ni hledí bledý mumifikovaný obličej se scvrklýma očima a propadlým nosem. Kolem úst je viditelná tmavá skvrna od krve a zvratků. Uniforma je téměř nedotčená, ale ponořené konce lýtek a chodidla už dávno přišly o všechno maso. Zůstaly po nich jen holé vybělené kosti.

„Kristepane...“ Catherine zaslechne z přední části místnosti Marlowovo šepem pronesené zaklení. Otočí se a rychle se brodí, aby si v křižujících paprscích světla prohlédla svraštělá těla členů posádky. Jejich ostatky se mírně a tiše kolébají v houpacích sítích natažených mezi torpédometem a skladovacím prostorem. Jsou zabalení v dekách a kabátech a v jejich tvářích se odráží příšerná smrt, jež je navštívila téměř před sto lety. Zamrzla na nich navěky stejně jako jejich vousy a kníry. Catherine se otřese a v duchu bojuje s temnou předtuchou. Ví, že nemoc, která ty muže připravila tak strašným způsobem o život, se nevyhnutelně vrací. Zůstává jen otázka kdy.

PRVNÍ KAPITOLA

I

Zástupce J. J. Jackson, kterému kolegové z kanceláře šerifa ve Walkerově okresu říkají jen Jayjay, si vložil další zápalku mezi zuby a začal ji žvýkat. Rozepnul si zip a vypustil žlutý proud do vyschlého řečiště říčky Bedias Creek. V chladném ranním vzduchu se z moči viditelně kouřilo a zástupce šerifa se vynasnažil, aby všechna tekutina dopadla do sousedního okresu Madison. Kdesi na severu, za stromy narušujícími plochou texaskou krajinu, vyvolávají dozorcí vězně ven z cel žaláře Ferguson Unit — čeká je další den za mřížemi. A on si tady může svobodně chcát po větru. Do kýženého konce dlouhé vyčerpávající směny mu zbývalo něco málo přes půl hodiny — a potom vyhlídka prázdné postele. Vyplivl zápalku a zalitoval, že vůbec přestával kouřit. Byl si najednou jistý, že určitě zemře na otravu dřevem.

Zpoza otevřených dveří bílo-černého policejního fordu hrály The Dixie Chicks. Poslouchat rádio je proti předpisům, ale člověk zkrátka potřebuje něco, co by ho udrželo vzhůru. Zaplnil prostor za volantem svým objemným tělem a vyjel na opuštěnou dálnici I-45. Plnou rychlostí uháněl na jih vstříc modré

obloze. Dřív by po příjezdu domů našel na stole teplé lívance se sirupem a talíř ovesné kaše od Marthy. Ale jelikož utekla s tím prodavačem klimatizací, zvykl si jezdit na snídani do huntsvillského Café Texan naproti budově okresního soudu na Sam Houston Avenue. Pokaždé se usadil v kuřácké části, aby mohl vdechovat cigaretový kouř ostatních návštěvníků. Doktorovi pak mohl říct, že s pasivním kouřením přece nic nenadělá.

Chvíli si prozpěvoval s Dixie Chicks.

Napravo nad sjezdem z dálnice se na kamenitém srázu hrdě vypínala mexická restaurace s rychlým občerstvením. I když si Jayjay zamiloval to jejich pivo s kouskem limetky nacpaným v hrdle, mexickému jídlu se vyhýbal, jak to jen šlo. Vždycky ho z něj ošklivě páčila žába. Dnes však sjel z dálnice a vydal se vzhůru po hrboлатé silnici k rozlehlé zaprášené asfaltové ploše takřka prázdného parkoviště. Zcela prázdné však nebylo. Stál na něm dlouhý chladírenský návěs připojený za lesklý červený tahač. Nic neobvyklého. Kamioňáci během nočních jízd obvykle někde zastaví, aby se na chvíli prospali. Dveře na straně řidiče však byly otevřené dokořán a zdálo se, že kolem nikdo není. Na parkovišti nebyly žádné jiné vozy a restaurace otevírala až za několik hodin.

Jayjay nechal motor běžet a vystoupil z auta. Netušil, proč kamion upoutal jeho pozornost. Možná proto, že se ho řidič ani nepokusil zaparkovat mezi zašlé bílé čáry. Možná se jen projevil jeho instinkt. Jayjay měl dobře vycvičený instinkt. Instinktivně poznal, že ho Martha opustí nejméně dva roky předtím, než to skutečně udělala. I když možná nešlo ani tak o instinkt, jako spíš o zbožné přání. Ale na tom zatraceném kamionu stejně něco nesesedělo. Vypadal... opuštěně. Jayjay si stáhl krempu kovbojského klobouku níž do čela, do úst si vložil další zápalku a opřel se rozevřenými dlaněmi v bok. Pravý ukazováček přiložil na kožené pouzdro, aby se cítil pohodlněji.

Pomalou se přiblížil k otevřeným dveřím tahače a nervózně se rozhlížel kolem sebe.

„Héj, lidi,“ zavolal chraptivým hlasem. Když se nedočkal odpovědi, zkusil to ještě jednou: „Je tu někdo?“ Zastavil se a očima zamířil do prázdné kabiny. Chvilu stál a přesouval ústy zápalku z jednoho koutku do druhého. Potom se vytáhl do kabiny a zkontroloval prostor vzadu, ve kterém řidiči obvykle spávali. Byl prázdný.

Sestoupil na asfalt a rozhlédl se. Kam tak hergotfix mohl zmizet? Dixie Chicks v jeho autě právě hrály nějakou písničku v žánru rhythm & blues. Mírný větřík lehce rozvířil prach na parkovišti. Slunce vycházející časně zrána ho zbarvilo do metalicky růžové barvy. O pár hodin později z něj však veškerou barvu vypálilo.

Jayjay prošel kolem návěsu a minul řady pneumatik naskládaných do komínů vyšších než on. Měly tak hluboký vzorek, že by do něj téměř mohl strčit pěst. Návěs byl celý černý a po stranách na něm stál nápis GARCIA WHOLESALE. Čerstvě natřený. Nový.

Vysoké zadní dveře byly lehce pootevřené. Jayjaye se zmocnilo neblahé tušení. Vytáhl zbraň z pouzdra, ohnul paži a zamířil vzhůru na oblohu. „Héj!“ vykřikl znovu. „Je tam někdo?“ Odpověď popravdě nečekal, ale stejně ho zklamalo, že se nemýlil. Vyplivl zápalku a otevřel levé křídlo dveří dokořán. Bylo těžké, a tak se pohybovalo pomalu. Okamžitě ucítil pach něčeho shnilého. Ať už v návěsu bylo cokoli, jeho náklad vůbec nebyl chlazený a zdaleka ne čerstvý. Zahlédl navršené krabice zeleniny a ovoce — rajčat, lilků, avokád a okurek. Chytil se za rukojeť na vnitřní straně dveří a přitáhl se nahoru. Uvnitř byl zápach téměř nesnesitelný. Pronikavý a nakyslý jako pach zvratků a výkalů. Jayjay ustoupil. „Kristepane...“ zasykl. Krabice na obou stranách byly sesypané. Musel je jednu po druhé odtáhnout, aby

postoupil dál do návěsu. Rajčata a okurky se hlučně odkutálely po snýtované ocelové podlaze a mezerou mezi dvěma krabicemi propadla holá paže. Zdálo se, jako kdyby ho otevřenou dlaní vybízela, aby šel blíž. Jayjay vyjel a na zátylku mu okamžitě naběhla husí kůže. Zastrčil zbraň do pouzdra a začal trhat lepenku. Další převrácený sloupec krabic odhalil, že zelenina byla naskládána pouze v zadní čtvrtině kamionu. Uvnitř byla příliš velká tma, takže si nemohl prohlédnout ani prostor před sebou, ani tělo, které mu leželo u nohou. Ze zápachu už se mu začalo navalovat. Sáhl k opasku pro baterku. Paprsek vyslaný do tmy jako by nazpět vyslal ochromující ledový šíp. Jayjayův křik se neprodral skrze jeho stažené hrdlo. Těla. Desítky mrtvol zachycených ve světle a zvěčněných ve smrti. Propletené paže a nohy, děsivě zkřivené obličejové líce lidí bojujících o život. Zvratky, krev a roztrhané oblečení. Přízračně bílé asijské obličejové líce s vytržštěnými, neživými očima, jako na fotografii masového hrobu v koncentračním táboře. Jayjay začal ustupovat a přitom zakopával o krabice a nohy mu ujížděly na slizké vrstvě z prasklých hnijících rajčat. Dopadl na podlahu tak silně, že si vyrazil dech. Chvilí nehybně ležel a přemýšlel, jestli nepropadl puklinou v zemi do samotného pekla. V dálce slyšel Dixie Chicks. *Viděla jsem je padnout, Pane můj. Někteří nedostanou nic a někteří všechno – tfuj tfuj tfuj!*

II

Wangův deník

Klouby mám úplně zničené a zakrvácené, takže už stěží udržím tužku. Bušil jsem do dveří tak dlouho, dokud jsem nepřestal cítit paže. Začíná tady být nedýchatelný vzduch a nesnesitelné vedro. Baterie v mojí svítilně je

skoro vybitá a už nevidím okolní tváře. Už je ani vidět nechci. Odráží se v nich stejný strach a zoufalství, které cítím i já. Čcheng ztratila vědomí. Nevím, jestli ještě dýchá. Její stisk na mé paži povolil. Nebohá Čcheng. Moje holčička, moje *ja-c'*. Chtěla jenom lepší život, dojet do Meigua a najít svou Horu zlata. Všichni ostatní chtěli totéž. Jaká krutost, že jsme se dostali tak daleko a od vytoužené země nás dělí jen guma a kov. A smrt. Cítím ji, jak pod mnou ubíhá. Pneumatiky na asfaltu. Americká půda. Proč nás nikdo neposlouchá? Proč nezastaví? Jestli tento deník najdete, řekněte prosím mým rodičům, že jsem je měl rád. Řekněte mojí holčičce, že jsem na ni myslel až do poslední chvíle. Řekněte jí —

III

Doktorka Margaret Campbellová stála před třídou téměř dvaceti studentů v posluchárně Centra trestního soudnictví George J. Beta v Huntsvillu. Budova stála na kopci s výhledem na celou smrti v huntsvillské věznici Walls Unit. Když George W. Bush ještě působil jako guvernér, vyhradil si na posouzení případu každého vězně, kterého sem poslal na popravu, vždy celých patnáct minut.

Centrum trestního soudnictví náleželo ke Státní univerzitě Sama Houstona. Dalších sedmnáct studentů sledovalo Margaret na uzavřeném televizním okruhu ze zařízení zvaného The Woodlands, nacházejícího se o třicet mil dál po dálnici směrem na Houston. Kdokoli z nich mohl zapnout vzdálenou jednotku a zahájit videohovor se svou vyučující. Ta zase mohla nasměrovat kameru buď na sebe, nebo na plátno v čele třídy, na něž právě promítala snímek ženy pověšené v garáži na oprátce.

„Když policista nedorazil na směnu a nebyl k zastižení ani na telefonu, vyslali k jeho domu hlídku, aby zjistila, co se děje. Věděli, že jeho žena jela na víkend k rodičům, a napadlo je, že možná jen vyspává divokou noc.“ Margaret se zasmála. „S tou divokou nocí to trefili, ale jeho spánek byl už věčný. Když se policistům nepodařilo nikoho vzbudit, začali dům obcházet a nahlížet do oken.“ Zabodla ukazovátko do plátna. „A v garáži našli tohle.“ Osobu připomínající velkou objemnou ženu visící z držáku na světlo s obličejem zakrytým dlouhými černými vlasy.

„Uvědomili si, že tomu nejspíš přišli na kloub, zavolali záchranku a pak vykopli dveře. Velice rychle zjistili dvě věci. Zaprvé ta žena byla mrtvá a za druhé to nebyla žena. Ve skutečnosti šlo o jejich kamaráda a kolegu Jacka Thomase Doobeyho, třikrát významenaného policistu, který odsloužil více než pětadvacet let.“

Ve třídě zaznělo tlumené chichotání. Margaret moc dobře věděla, že přednášky o autoerotické asfyxii její studenty rozveselují i fascinují. Mělo to určitě něco společného se samotnou povahou člověka, možná šlo o hluboko uložený strach, který většina lidí cítí v souvislosti s vlastní sexualitou.

„Vážně se mu povedlo přeměnit se v ženu,“ řekla Margaret. „Jak sami vidíte. Dost dobře na to, aby zmátl své kolegy, tedy alespoň do chvíle, než se dostali až k němu.“ Během výkladu prošla několik dalších diapositivů, včetně detailů Doobeyho pečlivě nalíčené tváře, černé paruky, šatů, vycpávek v bocích a na prsou a včetně nalepovacích fuchsiově růžových nehtů na chlupatých prstech.

„Uškrtil se.“ Červené hedvábí a růžové rty. „A svázal si ruce za zády.“

„Jak to udělal?“ zeptala se mladá černoška v první řadě.

„Postavte se,“ řekla Margaret.

Dívka se nejistě rozhlédla po svých spolužácích a zdráhavě se postavila.

„Postavte se před třídu a sepněte ruce před sebou,“ nařídila jí Margaret. Dívka ji uposlechla. „Teď se sehněte, dotkněte se podlahy a prostrčte obě nohy sepnutýma rukama.“ Dívka s úkolem zpočátku zápolila a její spolužáci se smáli. S menšími obtížemi se jí nakonec podařilo pokyny splnit a stála před třídou s rukama za zády.

„Vidíte? Je to hračka.“

Na plátně proběhla další řada diapozitivů. Odhalily, že si strážník Doobey sestavil kladkostroj na vytahování a spouštění smyčky provlečené velkým hákem ve stropě. Margaret pokračovala ve vysvětlování. „Kladku ovládal upraveným dálkovým ovladačem z obyčejné hi-fi věže. Takže se v šatech, se svázanýma rukama, smyčkou na krku a ovladačem za zády postavil na židli. Tak mohl vytahovat smyčku dostatečně vysoko, aby se mu utáhla kolem krku, celého ho zvedla a začala ho doslova škrtil. Potom se na poslední chvíli spustil dolů.“

Posluchači ji tiše a užasle pozorovali a očividně si popsáný scénář představovali. Potom se na monitoru objevil obličej tmavovlasého mladíka z The Woodlands a z reproduktorů vyšel jeho hlas: „Ale proč, doktorko Campbellová? Já nechápu, proč by to dělal.“

„Dobrá otázka,“ řekla Margaret. Odmlčela se a přemýšlela, jak zformuluje svou odpověď. „Jak jistě víte, když si člověk omezí přívod kyslíku, umocní svůj sexuální prožitek.“ Všimla si, jak konsternovaně se její studenti zatvářili, když se pokoušeli představit si, co je sexuálního na tom, když se člověk přestrojí za opačné pohlaví a následně se oběsí. Margaret se usmála. „Ale doma to určitě nezkoušejte.“ Mírné napětí se smíchem posluchačů odeznělo.

„Když jsem dorazila na místo, poměrně rychle jsem zjistila, že jen co strážník Doobey zapnul svůj kladkostroj, ovladač se mu v ruku nešťastnou náhodou otočil, takže ten tah už

nemohl zastavit. Jen si to představte. Visí tam za krk a škrťí ho váha vlastního těla. Paže má zkroucené a pevně svázané za zády. Nemůže volně pohybovat rukama. Zoufale se snaží otočit ovladač a spustit se do bezpečí na zem. Ovladač mu však vyklouzne z prstů, rozbije se o podlahu a strážník ví, že zemře. Chvíli vzdoruje, kope nohama kolem sebe a potom se vzdá a poddá se křiku a temnotě, která na něj padne a nakonec přinese velice dlouhé ticho.“

Posluchárna zcela umlkla. Čerství prváci si v hlavě vyvolávali obrazy smrti, kterou by si sami nedokázali představit. Obrazy, s nimiž se obeznámí velice důvěrně, až absolvují univerzitu a vykročí do skutečného a nepříjemného světa mimo izolované akademické prostředí. Šumění reproduktorů znělo v náhlém tichu nezvykle hlasitě. Margaret na monitoru zahlédla sama sebe. Bledá, pihovatá, s rozpuštěnými plavými kadeřemi. Kamery CCTV jí příliš nelichotily. Bože, vypadám tak stará, pomyslela si. Rozhodně na víc než na čtyřiatřicet. Možná že se jí do tváře vepsaly všechny ty výjevy smrti, s nimiž se celé roky setkávala. Jak jen se takovým rysům říká? Charakter?

Mladík s krátkými blond vlasy, sedící v zadní části posluchárny, jí položil otázku: „Jak si tím můžete být jistá? Nemohl to někdo nastražit, aby to tak jen vypadalo, a zamaskovat tím vraždu?“

„Ano, Marku, to je možné,“ odpověděla Margaret. „To jsem ale zvládla vyloučit téměř hned.“

„A jak?“

„Strážník Doobey neměl zálibu jenom ve škrcení. Taky rád sledoval sám sebe v akci. Nachystal si kameru a celé drama natočil na videokazetu. *Smrt oběšením* — již brzy i ve vašem kině.“ Margaret se zkroušeně pousmála. „Život by byl o dost jednodušší, kdyby všechny moje případy byly natočené.“ Zavřela složku ležící na stole. „Tak, a to je pro dnešek všechno.“

Hlouček rozjívěných studentů na chodbě se rozplynul. Odešli na kávu a nepochybně i na pár cigaret. Margaret neustále žasla nad tím, kolik mladých lidí teď kouří. Celá generace kouřit přestala, ale děti si očividně ze zdravotních rizik příliš těžkou hlavu nedělaly. Vždycky si vzpomněla na dobu strávenou v Číně, kde se zdálo, že kouří všichni a všude. Ale jakékoli, byť letmé pomyšlení na Říši středu ji dokonce i po celém roce zraňovalo. Okamžitě tu myšlenku odehnala. Natáhla si koženou bundu a upravila límeček od blůzy. Poté se sehnula u nerezové pitné fontánky pod nástěnnou vitrínou plnou odznaků a hvězd mnoha policejních orgánů.

„Paní profesorko, mohl bych s vámi mluvit?“

Zvedla hlavu a zahlédla chlapce s krátkými blond vlasy, který během přednášky seděl vzadu. Stydlivě se usmíval a tiskl si brašnu k hrudi. Margaret okamžitě klesla na duchu. Vždycky si našel něco, na co se jí po hodině mohl zeptat.

Vstala a strčila si ruce do kapes. „Marku, už jsem ti říkala, abys mě oslovoval ‚doktorko‘ nebo ‚Margaret‘. Oslovení ‚paní profesorko‘ zní, jako kdybych byla nějaká... učitelka.“ Hned jí došlo, jak ironicky to zní. Protože tu právě teď stála jako učitelka zahnaná do kouta žákem, který na ni má zálsusk. Usmála se. „Prostě mi říkej Margaret.“

Marka to však očividně nijak nepotěšilo. „Doktorko Campbellová, víte, hodně jsem přemýšlel, po vašich hodinách a tak, co bych vlastně chtěl opravdu dělat.“

Margaret se usmála a dala se do chůze. Mark kráčel vedle ní. „A dnes jste na to konečně přišel,“ řekla.

Nechápavě se ušklíbl. „Co tím myslíte?“

„Autoerotika. Transvestitismus a škracení.“

Zrudl až na zádech. „To ne... já... já... jsem nemyslel...“ koktal bezradně. „Víte, chtěl jsem říct, že... bych se asi chtěl stát patologem.“ Potom ještě nadbytečně dodal: „Jako vy.“

Došli do vestibulu. Od červených dlaždic na podlaze se odráželo světlo a nad schodištěm nehybně visely vlajky zastupující všechny národnosti studentů na univerzitě. Margaret začala ztráct trpělivost. Obrátila se k mladíkovi a její bílé tenisky přitom mírně zahvízdaly o lesklou dlažbu. „Marku, jestli se chceš stát patologem, měl bys studovat medicínu. Ale upřímně si nejsem jistá, jestli na to máš.“ Zatvářil se zklamaně. Margaret však byla nemilosrdná. „A ještě něco, Marku. Běž nahánět někoho stejně starého.“ Otočila se a rychle prošla kolem portrétu vlídně se tvářícího muže se stříbrnými vlasy, jehož jméno univerzita nesla. Na parkovišti se na okamžik zastavila a přemohla ji lítost. Byla si jistá, že George J. Beto by se studentem nikdy takto nemluvil. Margaret však tíhla k používání nevlídných slov. Jak snadné bylo ubližovat ostatním, když ještě pořád ubližovala i sama sobě.

* * *

Její dům stál na O Avenue na vrcholku kopce, co by od kampusu kamenem dohodil. Zdi měl z červených cihel stejně jako budova univerzity a jeho střechu pokrývaly šedé tašky. Byl pouze přízemní a stál uprostřed bujné zelené zahrady, takže ho od silnice dělila řada stromů. V té době jí dávalo smysl si ten dům pronajmout. Měla v plánu usadit se a žít klidný život v akademickém odloučení. Potom se po pouhých třech měsících uvolnilo místo v Harrisově okresu. Pozice vrchního soudního lékaře ve třetím největším okrese ve Spojených státech a v Houstonu, čtvrtém největším městě. Dlouho vše zvažovala. I děkan ji velice podporoval, a dokonce vybízel, aby nabídku přijala. Řekl jí, že může nadále přednášet jednou týdně jako hostující profesorka. Zazubil se a s úsečným newyorským přízvukem prohlásil, že by byl hrdý, kdyby na jeho univerzitě vyučovala vrchní soudní lékařka z Harrisova okresu.